

mig at blive særbdig med Forarbejderne, og der altsaa vil kunne foreligge for Rigsdagen et Forslag i saa Henseende, er min Forventning om, at det skulde lykkes mig at gennemføre det meget begrændset, og jeg har desværre jo haat Veilighed til at iagttage, at man i det andet Thing ikke nærer nogen særdeles stor Interesse for Anliggender af stor Betydning for vore Kolonier, idet jeg nu i denne Samling for anden Gang har forelagt der et Forslag af stor Betydning for vort Forhold lige overfor den ene af Kolonierne, uden at det hverken i forrige Samling eller i denne Samling endnu er kommen til nogen alvorlig Forhandling derom. Men, som sagt, min Betragtning af Nødvendigheden af at komme til en Forandring er uforandret den samme, og min alvorlige Villie til at bidrage, hvad jeg formaar, til at man kommer til en saadan, maa ikke drages i Tvivl.

Seg skal gjentage, at jeg ikke finder, at det fører til Noget at komme ind paa disse Undersøgelser om, hvorvidt provisoriske Finantslove ere stemmende med Grundloven eller ikke, og Alt, hvad der staar i Forbindelse dermed, men naar det af det ærede Medlem fra 6te Kred's (S. Pedersen) er fremhævet, at den nuværende Betragtning hos Flertallet i dette Thing, om disse Forhold er noget ganske Nytt, og naar det ærede Medlem tillige har fremhævet, at man ikke med Føie kunde sammenligne de provisoriske Finantslove fra de senere Aar med den første provisoriske Finantslov, den fra 1853, idet denne sidste kvantitativt — om jeg maa bruge dette Udtryk — var saa ubetydelig, sammenlignet med de andre, kan jeg dog ikke Andet end gjøre opmærksom paa, at man den Gang jo slet ikke havde nogen Grund til at gaa videre og navnlig ikke havde den Grund, som Regjeringen havde ved Udstedelsen af den foreløbige Bevillingslov for 1886—87, nemlig den, at den ene af Rigsdagens Afdelinger havde nægtet al Medvirken til Finantsloven. Det, forekommer mig, er Noget, som ogsaa er værd at bemærke, og som det forekommer mig, det ærede Medlem, der saa stærkt benytter Argumentet om det Gamles Ret, havde gjort vel i at tage med i sin Betragtning.

S. Pedersen: Seg skal blot sige, at det forekommer mig, at det ikke var det Væsentlige i Forskjellen mellem Loven fra 1853 og de senere provisoriske Love, at denne var

kvantitativt mindre, for at bruge den høitærede Ministers Udtryk, men den væsentlige Forskel mellem den gamle Lov og de senere er den, at ved den provisoriske Finantslov af 1853 tilsigtede man ikke at gaa Rigsdagens Ret for nær, man tilsigtede da ikke at sætte sin Villie igjennem til Dels mod Rigsdagen. Det er det, man tilsigter nu. Nu gjør man Indgreb i Rigsdagens Myndighed, og det er for mig det egentlig Ondtædede ved de nuværende provisoriske Finantslove. Maa jeg endnu sige een Ting til. Jeg troede ikke, at jeg behøvede at gjentage, hvad jeg allerede har gjort opmærksom paa, at Udtalelserne, dels i den grundlovgivende Rigsforsamling fra Finantsministerens Side og dels senere, navnlig i Bladene fra den Tid, da den første provisoriske Finantslov fremkom, forudsatte ubetinget Rigsdagens Ret til at nægte Ministeriet en Finantslov og altsaa derigjennem tvinge det til at gaa af. Det er altsaa ikke noget Nytt, men det er noget meget Gammelt.

Finantsministeren (Estrup): Fordi Bladene og en Minister i 1849 udtalte noget Saadant, saa bliver dog Nægtelsen af at behandle Finantsloven ligesuldt noget Nytt. Naar det ærede Medlem beklagede sig over foreløbige Finantslove, det ikke stemmede med Rigsdagens Villie, saa vil jeg dog gjøre opmærksom paa, at for at man skal kunne bedømme det, maa der dog først foreligge en Rigsdagsvillie, og den kan ikke foreligge, før Sagen er behandlet. Det Thing, som altsaa nægter at behandle, frastriver sig ogsaa enhver Ret til, at der ved de Ordninger, og nødvendige Ordninger, der finde Sted af Regjeringen, tages noget som helst Hensyn til dets Villie; thi dets Villie er ikke udtalt.

S. Pedersen: Ja, det er jo den høitærede Ministers Opfattelse, det er ikke min. Men for Øvrigt maa jeg dog gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, at paa de nuværende provisoriske Finantslove flyder det ret rigelig med Udgifter, med Hensyn til hvilke den høitærede Minister ikke har Grund til at nære nogen som helst Tvivl om, at det ene af Rigsdagens Thing er imod dem, og da navnlig Udgifterne til Befæstningsvæsenet. Der havde den ærede Minister en udtværfelig Afstemning derfor, umiddelbart inden han begyndte at bruge Pengene.